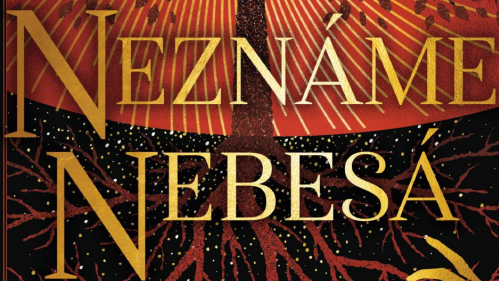

- PIESEŇ UTOPENÝCH BOŽSTIEV -

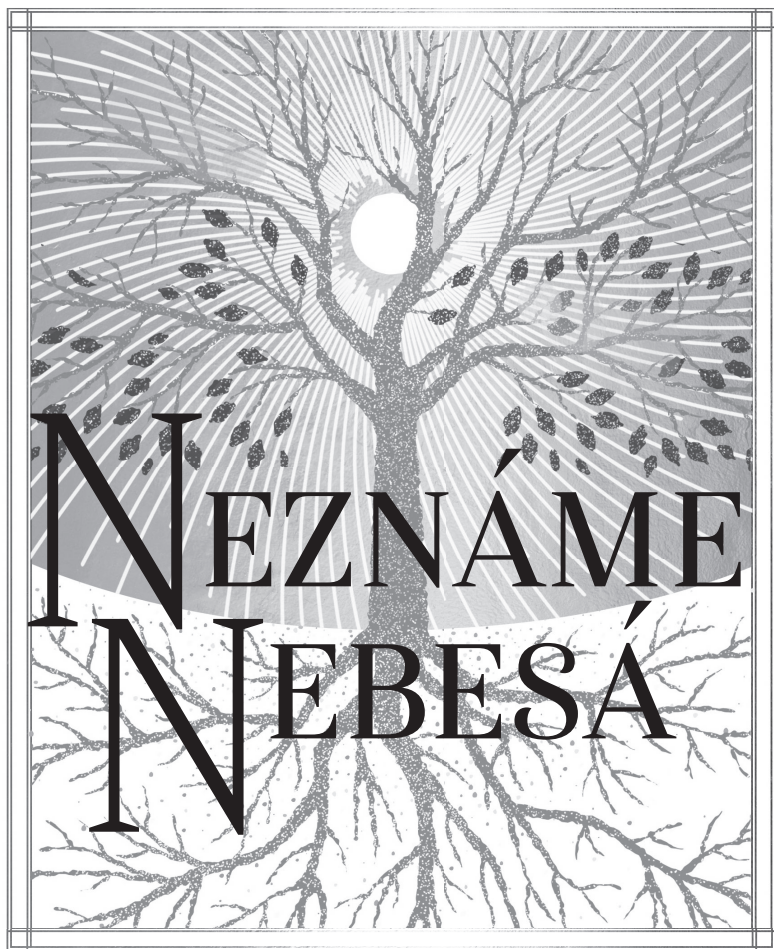

NEZNÁME NEBESÁ

KNIHA DRUHÁ

PASCALE LACELLE

NEZNÁME NEBESÁ

Pieseň utopených božstiev 2

PASCALE LACELLE

Preklad: Elena Guričanová

slovart

Text © 2024 by Pascale Lacelle
Jacket illustrations by kotoffei/iStock,
DaryaGribovskaya/iStock, and olegback/iStock
Jacket design by Greg Stadnyk
Map illustrations © 2023 Francesca Baerald
Published by arrangement with Margaret K. McElderry Books,
An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division
Translation © Elena Guričanová 2025
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025

ISBN 978-80-556-7262-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Pascale Lacelle – Drowned Gods 2: Stranger Skies,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Margaret K. McElderry Books,
An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division,
New York 2024, preložila Elena Guričanová.

Zodpovedná redaktorka Dana Guričanová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bojnická 10, 831 04 Bratislava, v roku 2025.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

pobox@slovart.sk

VENUJEM SVOJIM RODIČOM ZA TO,
ŽE MI ODJAKŽIVA DOVOLILI SNÍVAŤ.

DOVERMERSKÉ
JASKYNE

ALDRYNSKÁ

MAJAK

PLAŽ
pri odlive

SKLENÍKY

INTERNÁT
DORASTAJÚCEHO
MESIACA

FAKULTA
DORASTAJÚCEHO
MESIACA

AULA

ARKÁDA

FAKULTA NOVOU

INTERNÁT
NOVOU

SPOLOČNÝ INTERNÁT
PRVÁKOV A DRUHÁKOV

KUCHYŇA

UNIVERZITA

ALDESKÉ MORE

do KADENCIE

INTERNÁT
SPLNU

FAKULTA
SPLNU

INTERNÁT
CÚVAJÚCEHO
MESIACA

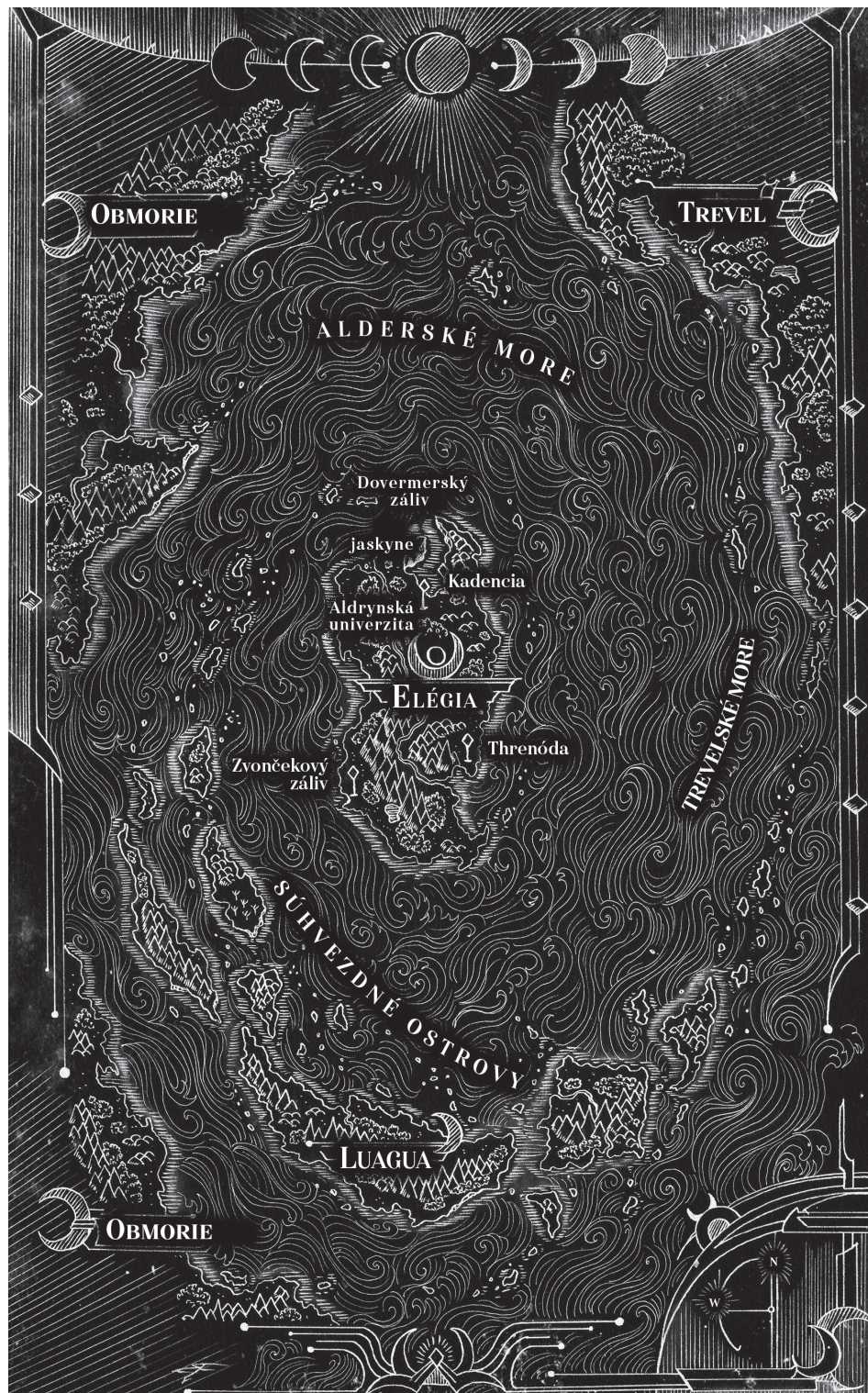
FAKULTA CÚVAJÚCEHO
MESIACA

FONTÁNA
FAZ

VÝTAH K
FAKULTE
ZATMENIA

cesta do KADENCIE

Posvätné
lunárne domy

*a príslušné magické kategórie
podľa prílivu a odlivu*

DOM NOVEJ LUNY

Fakulta novu

LIEČITEĽSKÁ MÁGIA (*prílív*)

– schopnosť uzdravovať seba aj iných

JASNOVIDECKÁ MÁGIA (*odlív*)

– dar predpovedať budúcnosť,
nadprirodzené vízie

TIEŇOVODCOVSKÁ MÁGIA (*prílív*)

– schopnosť vidieť nehmotný svet,
komunikovať s duchmi

TEMNOSTROJCOVSKÁ MÁGIA (*odlív*)

– manipulácia s temnotou

DOM PRVEJ ŠTVRTE

Fakulta dorastajúceho mesiaca

PESTOVATEĽSKÁ MÁGIA (*prílív*)

- schopnosť podnecovať rast rastlín
a iných malých organizmov a meniť ich

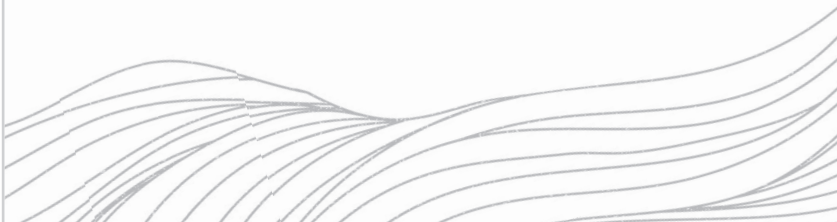
OKÚZĽOVACIA MÁGIA (*odlív*)

- charizma, donucovanie
a ovplyvňovanie iných

ZOSILŇOVACIA MÁGIA (*prílív*)

- schopnosť zosilniť intenzitu
a dosah inej mágie

SLOVOTEPECKÁ MÁGIA (*odlív*)

- schopnosť vytvoriť veci z ničoho
-

DOM PLNEJ LUNY

Fakulta splnu

EMPATICKÁ MÁGIA (*prílív*)

- manipulácia s emóciami, vciťovanie,
videnie aury

OCHRANÁRSKA MÁGIA (*odlív*)

- schopnosť vytvárať ochranné kúzla
a magické štíty

OČISŤOVACIA MÁGIA (*prílív*)

- schopnosť čistiť a harmonizovať energie

SVETLOSTRÁŽCOVSKÁ MÁGIA (*odlív*)

- manipulácia so svetlom

DOM POSLEDNEJ ŠTVRTE

Fakulta cúvajúceho mesiaca

SNÍVAČSKÁ MÁGIA (*prílív*)

- schopnosť manipulovať so snami,
vstupovať do snov, uspávať

OBJASŇOVACIA MÁGIA (*odlív*)

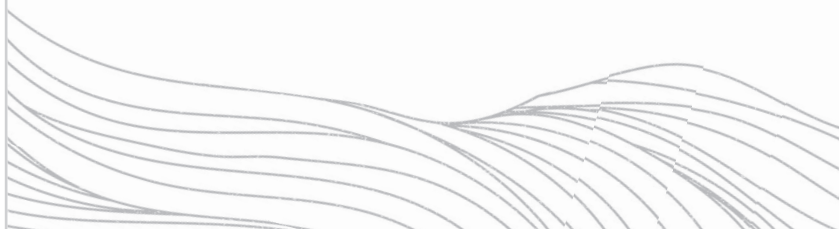
- schopnosť odhaľovať tajomstvá a dešifrovať kódy,
rušiť kúzla a magické bariéry

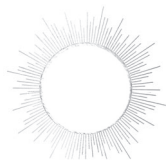
SPOMIENKARSKÁ MÁGIA (*prílív*)

- schopnosť vidieť spomienky iných
a ovplyvňovať ich

UTÍNAČSKÁ MÁGIA (*odlív*)

- schopnosť žať všetko živé, smrtiaci dotyk

DOM TEMNEJ LUNY

Fakulta zatmenia

Počas zatmení mesiaca vznikajú variácie
iných foriem lunárnej mágie.

Počas zatmení slnka vznikajú výnimočné
nové schopnosti, ktoré presahujú rámec
inej lunárnej mágie.

ČASŤ PRVÁ:
ČARODEJNICA

Priaznivý deň na pohreb, pomyslela si Aspen.

Na čistine pod prastarým tisom, kde sa zhromaždilo spoločenstvo, sa tesne nad zemou prevaľovala hustá ranná hmla. Postavy žien vo voľných mušelinových šatách a mužov v nohaviciach a nezakasaných bielych košeliach sa mátožne črtali na pozadí bledého úsvitu. Pôsobili ako súčasť samotnej hmly, tiché príznaky, čo vystúpili zo zeme a nevnímali studené ihličie pod bosými nohami ani chladné závaný vetra, ktoré im prefukovali cez oblečenie nevhodné na dané ročné obdobie.

V priebehu noci les pobozkal prvý mráz. Tento pohreb bude pravdepodobne posledný, než pôda zamrzne.

Aspen potlačila zachvenie, cítila na sebe matkin pohľad. Teraz nesmela prejaviť slabosť. Už vytušila, že matku sklamal jej výzor: strapaté tmavé vlasy, začervenané oči, drobné škvrnky v tvare polmesiacov, ktoré jej zostali na šatách, keď si ich narýchlo natáhovala, lebo večer pomáhala s kopaním jamy a poriadne si nevyčistila nechty.

Hrob vykopaný za súmraku, pohreb na svitaní – odveké míľniky na životnej ceste čarodejnice.

Kdesi nad nimi škovránok vyspevoval klamlivo veselú melódiu, kým ctihodné matky zo spoločenstva pomáhali Aspeninej mladšej sestre do hrobu, kde mala spočinúť. Bryony jej pozrela do očí, keď pokľakla v jame a sukňa jej čistučkých bielych šiat sa okolo nej pekne rozprestrela ako vejár. Aspen zaboľelo pri srdci. Videla sa v sestrinom napätom výraze, spomínala, ako sa pri vlastnom pohrebe snažila tváriť statočne, hoci jej hrud' gniavil strach. Odvtedy už uplynuli štyri roky, ale Aspen nikdy nezabudne na chuť hliny v ústach, na dusivú temnotu, čo ju obklopila, keď ju zaživa pochovali. Na nezne-

siteľnú neistotu, ktorá ju prenasledovala, aj keď strácala vedomie.

Všetko dobre dopadne, naznačila perami. Sestre sa zachvela brada. Zdalo sa, že si to nevšimol nikto okrem ich matky, ktorá stisla pery. Aspen ten výraz dobre poznala. Najctiuhodnejšia matka u dcér neschvaľovala slabosť a Bryonin viditeľný prejav zraniteľnosti ju iste veľmi podráždil.

Čo povedia ostatní, ak moja vlastná dcéra zakolíše vo viere v Tvorkyňu? spýtala sa jej matka, keď svitol deň Aspeninho pohrebu. *Zem ťa prijme a pretvorí ťa nanovo. Nesmieš o tom pochybovať.*

Prirodzene, trinástročné dievča, ktoré mali čochvíľa pochovať zaživa, sa pochybností tak ľahko nezbavilo. No žiadna čarodejnica sa tomu nemohla vyhnúť. Keď dovŕšili istý vek, pochovali ich pri kmeni posvätného tisu, kde v nich Tvorkyňa – bohyňa, ktorej podstata prebývala pod zemou a prenikala krajinou – prebudila spiacu jasnozrivosť. Medzi hrčovitými koreňmi tisu sa znovu zrodili a vynorili sa zo zeme ako skutočné čarodejnice.

Očakávalo sa od nich, že budú neochvejne veriť v Tvorkyňu a budúcnosť, ktorá ich po pohrebe očakáva. *Viera prekoná smrť*, opakovali im ctiuhodné matky od útleho veku, no opomínali pritom, možno schválne, nespočetné nádejné čarodejnice, ktoré z hrobu nikdy nevstali. Všetky duše, čo sa navždy stratili v objatí zeme – alebo ešte horšie, padli za obeť démonom z hlbokého podsvetia.

Bryony sa to nestane, vravela si Aspen, keď si jej sestra ľahla do hrobu, lesklé čierne vlasy rozprestreté okolo nej pripomínali jazierko tmavej krvi. *Znovu vstane.*

Keď nad koruny stromov vykukol slnečný kotúč, ctiuhodné matky začali s rituálnym spevom. Úsvit utopil svet

v hmlistých odtieňoch modrej a ružovej, premenil ho na pastelovú skicu, ktorá tvorila príliš nežnú kulisu k tej pochmúrnej scéne. Ženy zaborili prsty do zeme a držali nad hrobom plné hrste hliny, čoraz ráznejšie odriekali prastaré slová, ktoré mali Bryoninu podstatu ochrániť pred vplyvom démonov.

Bryony sa prudko posadila a vyhrkla prerývanú prosbu: „Prosím, nie, nechcem to urobiť!“ Po tvári jej stekali slzy, snažila sa postaviť, šmátrala po lemoch šiat najbližších žien.

Jej zúfalstvo zlomilo Aspenino srdce aj odhodlanie. Rozbehla sa zo svojho miesta v dave a kľakla si k sestrinmu hrobu, matkin vražedný pohľad si nevšímala.

„Sľúb mi, že budeš so mnou,“ dostala zo seba Bryony pomedzi vzlyky, keď ju Aspen objímala. „Sľúb, že zostaneš, kým nebude po všetkom.“

Aspen sťažka preglgla. Pochopila, ako to Bryony myslí, čo od nej žiada, a rovnako dobre si uvedomovala, že matka ich pozorne počúva a nepochybne Aspen poriadne vynadá za nedisciplinované prerušenie rituálu. „Sľubujem,“ zašepkala Aspen, naposledy sestru stisla v náručí a odtiahla sa. „Teraz buď statočná.“ Nahlas, aby ju počula aj matka, dodala: „Zem ťa prijme a pretvorí ťa nanovo.“

Sestrin sľub jej očividne dodal odvahy, Bryony si ľahla späť do hrobu a tvárila sa odhodlane. Ctihodné matky pokračovali v odriekaní, ako keby sa nič nebolo stalo. Bryony zavrela oči, keď na ňu dopadli prvé hrste hliny. Na lícach sa jej leskli slzy, než jej ďalšia hlina zakryla tvár. Jej útle telo postupne mizlo, čarodejnice vyspevovali čoraz hlasnejšie a búrlivejšie, napätá tónina pripomínala zvuk, s ktorým sa strom vyvracia z koreňov. Keď hlina naplnila

hrob až po okraj, pieseň vyvrcholila poslednou triumfálnou notou, ktorá trhala ušné bubienky a vyplašila celý krdeľ škovránkov.

Po Bryony nezostala ani stopa.

V náhlom tichu rozhýbal ihličie tisu neprirodzený vietor. Konáre šuchotali, pukotali a vzdychali, z podzemia sa ozvalo dunenie, keď sa korene stromu pohli, aby prijali nádejnú čarodejnicu ako obeť. Nasledujúcich osem dní zostane Bryony pochovaná pod posvätným tisom. Osem dní, ktoré zodpovedajú ôsmim fázam životného cyklu stromu: semienko, klíčenie, semenáčik, mladý stromček, dospelosť, kvitnutie, dozrievanie plodov a rozklad. Potom sa, ak si to tak Tvorkyňa želá, zrodí čarodejnica a cyklus sa môže začať odznova.

Osem dní, počas ktorých sa Aspen bude zhrýzať oba vami o sestru.

Aspen sa zvrtila na päte a odbehla z čistiny, tesne unikla matke, ktorá sa pokúsila zadržať ju. S nevôľou najtíhodnejšej matky si poradí neskôr.

Bosými nohami capkala o zem, chodidlá doráňané od kamienkov a konárikov, bežala lesom, ktorý poznala sťa vlastnú dlaň. Les bol čoraz hustejší, starší a čudnejší, presýtený mágiou dávnych generácií čarodejníč, čo svojimi rozkladajúcimi sa telami a kosťami krmili stromy a Tvorkyňu, ktorá ich premenila.

Len málokteré čarodejnice sa odvážili zájsť tak ďaleko, radšej sa držali na okraji lesa, kde spoločenstvo sídlilo. Bežní obyvatelia mesta sa lesu vyhýbali úplne a šepkali si o zlých duchoch a čarodejnicích, ktoré sa s nimi spoločovali.

Aspen sa však lesa nebála. Patrila lesu a les žil v nej.

Listy hrali tisíckou odtieňov zlatej a hrdzavej, posledná nádhera, než opadnú. Aspen pribehla k známej roklíne, potešila sa, keď pod nohami zacítila mäkké vankúše machu. Okraj potoka lemovala námraza. Telom jej prenikal chlad, túžila po kozube a vyhriatej posteli, ale chôdza naboso po lese ju nepopierateľne upokojovala. Pripomínala jej spojenie so zemou, z ktorej povstala, s ktorou si vymieňa energiu. Večný cyklus.

Mohla len dúfať, že zem sa k jej sestre zachová milosrdne, že Tvorkyňa uzná jej kvality a prebudí v nej čarodejnicu.

Aspen nasledovala známu melódiu k neďalekému vodopádu. Nebol výnimočne vysoký ani členitý, ale predsa jej pripadal krásny. Aj zvláštny, lebo priamo pod ním z dna roklíny vyrastal pokrútený strom. Kmeň sa rozdeľoval na dvoje a vytváral oblúk, cez ktorý sa valila padajúca voda. Aspen k tomu miestu odjakživa čosi priťahovalo. Našla tam útočisko, trénovala tam jasnozrivosť a učila sa používať svoje podivnejšie schopnosti. Schopnosti, ktoré jej matka neuznávala.

Čarodejnice vedeli veštiť zo zeme, videli skrytý význam v kostiach, listoch a letokruhoch stromu. Niektoré dokázali zmapovať koreňové systémy skryté v pôde, vyčítať potreby rastlín a zvierat, predvídať búrku či sucho a pripraviť na ne svoje sady a záhrady. Iné zas svoj vnútorný zrak zameriavali na budúcnosť či minulosť a rozoznali v ľudských životoch opakujúce sa motívy a zložité pavučiny možností.

Mágia, ktorú prebúdza Tvorkyňa, sa u každej čarodejnice prejavovala inak, ale vždy súvisela so zemou a s jej spojením s ľudským telom. Mágia žila v ich kostiach, ostrila

ich päť zmyslov a prebúdzať šiesty. Ten sa väčšinou prejavoval prostredníctvom umenia, viedol ich ruky, keď stvárnili svoje vízie. Dalo sa teda očakávať, že väčšina čarodejníčiek si vyberie sochárstvo. Aspenina matka mala celú galériu drevorezieb, keramických sôch a mramorových búst, jedna detailnejšia, záhadnejšia a krajšia než druhá. Diela dávno mŕtvych čarodejníčiek zachované na večnosť.

Aspen si kľakla k potoku a namočila ruky do studenej vody, rozvlnila hladinu, keď si vyškrabovala špinu spod nechťov. Zízala na vlastný odraz v mútnej vode, hľadala Bryony v črtách vlastnej tváre s červenkastohnedou pokožkou. Delili ich štyri roky, ale sestry sa dosť podobali: rovnaké hlboko posadené tmavohnedé oči so zlatistými a zelenými škvrnkami, husté mihalnice a výrazné obočie, rovnaký odtieň čiernych vlasov, akurát Bryonine boli rovné a lesklé a Aspenine sa v lepšom prípade kučeravili, v horšom neposlušne strapatili.

Zvlnená voda ju hypnotizovala, Aspen pocítila volanie svojej jasnozrivosti.

Jej mágia bola výnimočná, lebo nesúvisela iba so zemou. Často sa ocitla v tranze, keď sledovala pravidelný cupot dažďových kvapiek do mláky, počúvala pukot ohňa v kozube alebo keď okolo nej tancoval vietor. Tie fascinujúce živly prebúdzať jej vnútorný zrak, často mimovoľne, a umožňovali jej, aby sa dívala na svet očami iného človeka – prípadne aj zvieraťa.

Bola to výnimočná schopnosť a viac-menej neškodná. Osoby či tvory, ktorým prenikla do vedomia, však o jej prítomnosti netušili, čo v nej podnecovalo morálnu dilemu. Nielenže videla cudzími očami, ale vnímala prostredníctvom všetkých piatich zmyslov hostiteľského tela

a vycítila aj intímnejšie záležitosti: bolestivé aj príjemné spomienky vryté v kostiach, svaloch a šľachách.

Aspen sa veľmi snažila neprekračovať hranice slušnosti, ale nedokázala skrotiť svoju zvedavosť. Nesmierne rada vnímala svet prostredníctvom iných. Unikala tak od života, ku ktorému bola pripútaná, k lesu, ktorý nesmela opustiť. Uspokojovala svoju neustále rastúcu túžbu spoznať svet mimo čarodejného spoločenstva.

Jej matka to však považovala za nemorálne a nepriamo Aspen zakázala praktizovať tieto schopnosti. Bryony ju však prosila: *sľúb mi, že budeš so mnou*. Pozývala ju, aby sa pozerala jej očami, keď jej svet naplní ticho, temnota a hrôza. Aby ju v prenesenom zmysle slova držala za ruku, keď sa jej z pľúc vytratí všetok vzduch.

Aspen si až pridobre pamätala vlastný pohreb, tie dusivé, neznesiteľné, nekonečné chvíle, keď čakala, kým príde smrť a Tvorkyňa jej doláme kosti, poohýba a zmení jej telo, aby z nej urobila pravú čarodejnicu. Vtedy by bola dala čokoľvek za to, aby ju niekto držal za ruku.

Ak sestre dokáže poskytnúť aspoň túto malú útechu, urobí to.

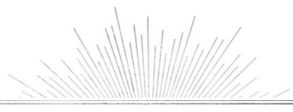
Aspen dovolila svojej mysli, aby sa poddala volaniu mágie, skláňala sa čoraz bližšie k rozvlnenej vode.

„Čo to stváraš?!“

Matka ju zdrapla za rameno a ťahala ju preč od potoka. Jej zlostné slová zasiahli Aspen ako šľahnutie bičom. „Najprv ten výlev pri sestrinom hrobe a teraz toto?!“

„Ja som len...“

„Nechaj si tie výhovorky. Veľmi dobre viem, čo si sa chystala robiť! Ako si dovoľuješ zasahovať do sestrinho prerodu?“

„Nič som nespravila, prisahám.“

„A keby som ťa nebola zastavila? Tvoja prítomnosť v Bryoninej mysli mohla ovplyvniť prácu Tvorkyne alebo privolať démonov.“

Previnilo sa jej zovrel žalúdok. Na to nepomyslela, nechala sa ovládnuť citmi a sestrinými prosbami. Aspen sklonila hlavu. „Mrzí ma to, mami.“ Aj sama mohla prísť na to, že to nemá robiť.

„Bláznivé dievčisko!“ Matka ju s povzdychom pustila. „Očakávam od teba viac. Tvorkyňa si ťa vybrala, musíš sa podľa toho správať.“

Aspen mlčala, hoci by najradšej nespokojne zašomrola. Tá pripomienka jej vôbec nechýbala k šťastiu.

Podľa matky to mala považovať za požehnanie, ale Aspen vnímala znamenie Tvorkyne skôr ako kliatbu. Predurčovalo ju na to, aby stala novou najctihodnejšou matkou, starala sa o les a chránila spoločenstvo. Bránilo jej v odchode.

Aspoňže jej sestra neponesie rovnaké bremeno. Znamenie Tvorkyne dostala len jedna čarodejnica z každej generácie, Bryony by teda z lesa mohla odísť, keby chcela.

Aspen však nie. Les do nej zapustil korene, ktoré nemohla preseknúť, zostane k nemu pripútaná, až kým nezomrie a jej telo sa nevráti do pôdy.

„Čo to je?“

Matka zamračene hľadela na potok. Aspen pozrela rovnakým smerom a zmeravela. Predtým si to nevšimla, ale listy, ktoré sa obtierali o hladinu, boli čierne. Nespôsobilá to zvyčajná jesenná premena, ale čosi neprirodzené. Vo vzduchu visel nepríjemný pach, omamný a nechutne sladkastý.

Hniloba.

Niektoré stromy pri potoku zahnívali, sčerneli od akejsi choroby. Prečo to Aspen nevycítila? Jej spojenie s lesom ju na to malo upozorniť, ale tak sa sústredila na Bryony, že si to zrejme nevšimla.

Matka pristúpila bližšie k chorým stromom a Aspen ju nasledovala. Hniloba sa tiahla až k brehu mútnej vody o kus ďalej.

Až k dvom telám, ktoré sa skrývali pod hniúcimi listami vrby pri vodopáde.

Vyzerali ako dve dievčatá napoly ponorené vo vode, napoly bezvládne zvalené na brehu potoka obrasteného machom.

Matka prudko zastala. Keď sa ju Aspen pokúsila obísť, schmatla ju za zápästie. „Stoj,“ hlesla s nevysvetliteľnou hrôzou v hlase aj v očiach.

„Musíme im pomôcť,“ naliehala Aspen, vytrhla sa z matkinho zovretia.

K telám ju čosi ťahalo, nemohla tomu nutkaniu odolať. Dievčatá mali na sebe zvláštne oblečenie – Aspen v prvom rade zaujali nohavice – a látky vo farbách a vzoroch, aké v živote nevidela. Vlasý mali rozpustené. Jedna mala dlhé blond pramene polepené bahnom, druhá vlasý sotva po plecía, taký krátky účes žiadna žena z Aspeninho okolia nenosila, a v hnedých kučerách sa jej zachytili borovicové ihličky, konáriký a tobolky rastlín. Krátkovlasá dievčina ležala s hlavou na vlastnom ramene, prsty mala podivne skrútené a kožu až po zápästie spálenú do čierne. Druhá dievčina sa jej takmer dotýkala, ako keby sa k spoločníčke načahovala.

Obom sa na zápästí leskla nenápadná strieborná jazva v tvare špirály.

„Mami, poď sem, rýchlo,“ vydýchla Aspen, srdce sa jej tak rozbúchalo, až ju bolela hrud’.

Matka sa vzápätí ocitla pri nej, roztrasenou rukou si siahla na hrdlo, vydesené oči upierala na známy znak na zápästí dievčat. Rovnaký symbol vyryla Tvorkyňa na Aspenin hrudný kôš. Tá špirálovitá jazva ju označovala za strážkyňu spoločenstva, budúcu najctihodnejšiu matku.

„Tak sú tu,“ prehovorila matka pochmúrnym tónom. „Prišli sem a tak sa to začína.“

Aspen nerozumela hrôze v matkiných slovách. Sama cítila len podivné nadšenie, myseľ jej zaplavili nespočetné možnosti, čo by to mohlo znamenať. Opäť ju premáhala zvedavosť.

Oči svetlovlasej dievčiny sa zachveli pod zatvorenými viečkami, keď sa pohla.

Takže nie sú mŕtve.

Prišli sem. Aspen v myšlienkach zopakovala matkine slová. Netušila, kto sú ani čo tým matka chcela povedať, ale prsty jej brneli spôsobom, ktorý už zažila, nikdy však nebol taký silný. Až v kostiach cítila, že nastáva čas, aby splnila svoju úlohu, v duši sa jej ozývala veľkolepá melódia, akoby všetko konečne začalo zapadať na miesto.

Aspen práve otvárala ústa, keď dievčina otvorila oči a zahľadela sa priamo na ňu.

A tak sa to začína.

BAZ BRYSDEN SI NAJINTENZÍVNEJŠIE UVEDOMOVAL plynutie času, keď ho mal nedostatok.

Napríklad, keď si večer predtým, než mal odovzdať seminárnu prácu, uvedomil, že ju pridlho odkladal a bude musieť pracovať celú noc. Alebo keď sa pozabudol pri šálke kávy a dobrej knihe a spamätal sa, keď už takmer meškal na prednášku.

Prirodzene, Baz dokázal minúty natiahnuť, nehrozilo teda, že triviálne záležitosti typu prednášky a termíny odovzdania naozaj zmešká. Časospriadač predsa vedel obrátiť plynutie času vo svoj prospech. Stačilo potiahnuť za vlákna času, aby stihol pripísať pár viet, doplniť výskum, ktorý mu zabezpečí plný počet bodov, alebo zvládnuť bežné ľudské činnosti, aby pri odchode zo spoločenskej miestnosti zatmenia vyzeral ako-tak k svetu, napríklad vyčistiť si zuby, obliecť čistú košeľu a skrotiť strapaté vlasy. V to ráno absolvoval všetko spomínané, na poslednú chvíľu odovzdal seminárne práce a zastavil sa u profesorky Selandynovej, aby jej v kancelárii nechal slnovratový darček, než odíde na prázdniny.

A teraz sa zas náhlil naprieč univerzitným areálom, aby nezmeškal vlak.

Keby dokázal manipulovať s časom ktokoľvek iný, nepoznal by zhon ani stres a v živote by ani nepomyslel na to, že môže zmeškať vlak. Basil Brysden však bol podivný prípad a k svojej moci sa uchýlil, iba keď nemal inú možnosť – a zásadne ju používal neškodným spôsobom –, čím len utužoval svoje prirodzené sklony k úzkosti.

Keď ho zastavil regulátor s poďobanou tvárou, úzkosť okamžite prudko zosilnela.

„Pán Brysden, pozrimeže, chystáte sa domov na prázdniny?“

„Najnovšie ma sledujete aj v škole?“ precedil cez zuby Baz a napravil si tašku na pleci.

„Ale, ale, nejaký ste nervózny.“ Bazovi neunikol samolúby výraz v prenikavých očiach regulátora.

Kapitán Silas Drutten mu posledné dva mesiace riadne znepríjemňoval život. Odkedy Baz pomohol vyslobodiť otca a Kaia z Inštitútu, Drutten ho neustále prenasledoval, snažil sa prichytiť ho pri klamstve a dokázať, že mal s ich útekem niečo spoločné. Baz sa však naučil veľmi dobre klamať – a hralo mu do karát, že Drutten má veľmi chabé dôkazy. Držal sa svojej verzie a nenechal sa pomýliť bez ohľadu na to, koľko nezmyselných výsluchov musel pretrpieť.

Zdalo sa, že dnes ho čaká ďalší.

„Len som na vás náhodou narazil,“ tvrdil Drutten a napravil si medaily na regulátorskej uniforme. „Prišiel som na sponzorský večierok.“

To by vysvetľovalo tú slávnostnú uniformu. Študenti sa poberali na týždňové slnovratové prázdniny, ale profesorský zbor si zatiaľ chystal najlepšie obleky či róby na každoročný sponzorský večierok. V ten večer sa na ňom zídu všetky významné osobnosti, ktoré majú nejaké väzby na školu, od vysokopostavených regulátorov cez starostu Kadicencie až po rodiny, ktorých mená sú pravdepodobne vytesané do samotného základného kameňa univerzity. Vraj

veľkolepé podujatie so sedemchodovou servírovanou večerou, neobmedzeným alkoholom a hromadou nafúkancov, aspoň to tvrdila profesorka Selandynová.

„V tom prípade ma ospravedlňte,“ povedal Baz a veľ významne pozrel na hodinky, „aby som nezmeškal vlak.“

„Takže sa naozaj chystáte do Threnódy?“

„Samozrejme.“ Zapieral by zbytočne. „Sám najlepšie viete, kde býva moja matka.“

Drutten osobne presnoril každý kút domu Anise Brysdenovej, keď hľadal stopy po jej manželovi, ktorý bol na úteku. Ako inak, nenašiel nič, ale predsa Brysdenovcom nedal pokoj. Anise sa vo vlastnom dome už necítila bezpečne a Bazovi sa z toho dvíhal tlak aj žalúdok.

Drutten sa naňho prísne zahľadel. „Iste vám nemusím pripomínať, že skrývanie utečencov z Inštitútu je zločin, platí to aj počas sviatkov.“

„Som si toho vedomý.“

„Ale ak by ste mi prezradili, kde sa istí utečenci nachádzajú, možno by som sa zachoval veľkodušne. Bol by to môj slnovratový dar pre vás.“

Baz by sa najradšej zasmial. Neveril, že by mu regulátori v tomto prípade prejavili čo len štipku zhovievavosti.

„Môžeme v tejto fraške pokračovať, Drutten, ale zopakujem vám to isté, čo som vám povedal pri predchádzajúcich výsluchoch.“ Baz odpočítal na prstoch tri tvrdenia, ktorých sa držal: „Áno, som posledný človek, ktorý môjho otca videl v Inštitúte. Nie, nepomohol som jemu ani Kaiovi utiecť a nie, odvtedy som ich nestretol ani sa s nimi nerozprával. Pokiaľ teda nemáte hodnoverný dôkaz, ktorým by ste to vyvrátili, a ja už viem, že ho nemáte, tak sa poberiem na vlak. Príjemnú zábavu na večierku.“

Baz prešiel okolo Druttena a už mu nevenoval ani pohľad, vlastná neohrozenosť ho prekvapila. Na neskrývané pohrdanie autoritou si napriek všetkému, čo spáchal za

posledných pár mesiacov, ešte nezvykol. Pripadal si trochu ako dieťa, ktoré mama pred večerou prichytila načahovať sa po škatuľu so sušienkami, a čaká ho pokarhanie. Teraz však bolo v hre omnoho viac.

Prekvapivo, Drutten ho nenapomenul, len za ním s faľošnou veselosťou zakričal: „Pozdravujte rodičov!“

Baz sa opovážil obzrieť ponad plece až tesne pred za-
bočením za roh. Drutten si ho však už nevšimal a potria-
sal rukou dekanke Fultonovej, ktorá na sebe mala zvyčajný
tvídový kostým, očividne sa ešte neprezliekla na večierok.
Na Druttena sa priateľsky usmievala, ale zneistela, len čo sa
k nim pridala ďalšia dvojica.

Bazovi zovrelo žalúdok, keď spoznal Artema Orlova oble-
čeného v luxusnom kabáte lemovanom kožušinou, červe-
né vlasy mu plápolali ako fakľa. Spoločnosť mu robil Virgil
Dade, ďalší člen Rádu selenikov, ktorý mal blízky vzťah s Ar-
temovou sestrou Lizavetou, než zomrela. Takisto sa nahodil
do gala, Bazovi to pripomenulo, že na sponzorský večierok
vždy dostane pozvanie aj niekoľko vybraných študentov –
najlepších a najbystrejších, ktorými sa škola pýši.

Zdalo sa, že Virgil nahradil Keirana a stal sa novým zla-
tým chlapcom Aldrynu – a Artemovou pravou rukou.

Než si ho stihli všimnúť, Baz zmizol za rohom. Ďalším
pohľadom na hodinky sa presvedčil, že má čo robiť, aby na
stanicu dorazil včas. Vlaky do Threnódy odchádzali každú
hodinu, ale Baz potreboval nastúpiť do tohto konkrétneho.

V končekoch prstov mu pulzovala mágia, nabádala ho,
aby ju použil. Ešte nie, pomyslel si Baz a pridala do kroku.
K mágii sa uchýli iba v krajnom prípade.

Pozdravujte rodičov.

Pri pomyslení na hrozbu, ktorou ho Drutten vypravdal,
na jeho prázdny prísľub zhovievavosti, Bazovi vzkypela krv.
Kedysi by možno bol natoľko naivný, že by mu uveril. Drutten
sa však nijako nelíšil od ostatných regulátorov a podporoval

systém, ktorý sa vysmieval spravodlivosti a nebral žiadne ohľady na deti zatmenia. Baz sa s tým musel zmieriť, keď spolu s Jae angažovali dôveryhodného právnicka a vzniesli obvinenia proti Keiranovi Dunhallovi Thornbymu, Artemovi Orlovovi, Rádu selenikov a Inštitútu.

Ako rukolapné dôkazy mali jedine veci, ktoré vzali z kancelárie Artema Orlova v deň, keď Theodorovi a Kaiovi pomohli utiecť z Inštitútu: záznamy o tom, že Artem a Keiran zneužívali Artemovo postavenie regulátora na to, aby deťom zatmenia po kolapse odoberali striebornú krv a pomocou nej vytvárali syntetickú mágiu na objednávku Rádu selenikov, skazeného tajného spolku, do ktorého obaja patrili.

Korupcia v Inštitúte a moc rádu však siahala hlbšie, než si Baz a Jae predstavovali. Súdy v Elégii dôkazy označili za neprípustné a prípad zamietli.

Všetky plány a všetka nádej, že sa konečne domôžu spravodlivosti, vyšli nazmar. Artem odkráčal so vztýčenou hlavou a zachoval si prácu regulátora, Keiranova reputácia ostala bez poškvrny a jeho smrť aj smrť Lizavety Orlovovej vyhlásili za tragickú nehodu – priradili ich k obetiam Dóvermeru spolu s Emory, ktorá tam zmizla. Bachor Beštie zhltol ďalšie tri duše a hotovo. Ako keby Emory neprešla cez magickú bránu do iného sveta po tom, čo sa ju Keiran a Lizaveta pokúsili zabiť pre jej krv privolávačky Fáz!

Baz takmer vrazil do skupinky študentov, ktorá sa zhromažďovala pod arkádou. Na poslednú chvíľu si vymieňali darčeky a objímali sa na rozlúčku pred odchodom na prázdniny. Túžba ho zasiahla ako prílivová vlna. Kedysi by Baz bol dal čokoľvek za to, aby bol presne taký osamelý, ako sa cítil teraz, keď mal fakultu zatmenia len pre seba a nemal ho kto rušiť, ako neviditeľný duch sa túlal medzi policami aldrynských knižníc. Čosi sa však zmenilo. Spoločenská miestnosť zatmenia mu bez Kaia pripadala ako hrobka, strašidelne tichá. Knižnici na fakulte cúvajúceho mesiaca akoby chýbala

duša, keď pozrel na prázdne miesto, kde sedávala Emory. Dokonca aj Romin skleník stratil kúzlo, lebo profesorka pestovateľskej mágie ho vypratala a pridelila svojim prvákom.

Baz bol prvý raz skutočne sám a kontakt s ľuďmi mu nesmierne chýbal.

Pretisol sa pomedzi študentov, cestou mrmlal ospravedlnenia. Oblohu zakryli hrozivé sivé mraky, v chladnom vzduchu sa chvel príslub snehu. Baz dúfal, že fujavica počká, kým dorazí do cieľa. Počasie bolo v poslednom čase nepredvídateľné, odborníci to pripisovali nerovnováhe v morských prúdoch. Zaplavené pobrežné mestá, narušená lodná doprava, rekordný počet obetí bleskových povodní – po celom svete, nielen na Elégii. Začalo sa to čoskoro po otvorení brány v Dovermeri.

Možno len tajomná zhoda okolností.

Baz dorazil na preplnenú stanicu, akurát keď sa jeho vlak rozbíhal. V duchu preklial Druttena – keby ho nebol zdržal, prišiel by načas. Teraz nemal na výber a musel použiť mágiu.

Zadychčal nadávku a neochotne siahol po vláknach času. Svet okolo neho sa razom zastavil. More študentov zmeravelo, piskot strojov zmlkol. Baz sa predieral nástupišťom a pokúšal sa nemyslieť na to, aké to bolo jednoduché. Naskočil na vlak, pretisol sa popri nehybnom sprievodcovi, ktorý ešte nestihol zavrieť dvere, vydýchol a pustil vlákna času.

Svet sa znovu pohol a netušil, že vôbec zastal.

Baz sa hodil na sedadlo a vystieral prsty, snažil sa striasť znepokojivý pocit, že sa mu to podarilo príliš ľahko. Na svoju mágiu umocnenú kolapsom si ešte nezvykol, hoci vysvitlo, že s ňou fungoval veľkú časť života.

Kolaps, absolútny výbuch, z ktorého sa človek údajne nikdy nespamätá, očakával všetky deti zatmenia, keď to prehľadali s používaním mágie. Baz však zistil, že po kolapse

človek nemusí podľahnúť temnej kľatbe, ktorou ho odjakživa strašili. V skutočnosti kolaps iba prelomí hrádzu, za ktorou sa skrýva zdanlivo neobmedzená moc.

Vedomie, že kolaps už má za sebou, mu otváralo mnoho dverí – na viaceré Baz odmietal čo len pomyslieť, znervózňovala ho vlastná moc, ktorá sa skrývala v končekoch jeho prstov –, ale vôbec si nepripadal iný. Možno preto, že celé roky svoju obrovskú moc krotil, aby náhodou nedosiahol hranicu, ktorú už raz nevedomky prekročil.

Pravdupovediac, nesnažil sa skúmať, čo všetko po kolapse dokáže. Zostával vyplašeným chlapcom, ktorý sa bojí načiahnuť ďalej, než by sa patrilo.

Keď vlak vyšiel zo stanice, Baz pomyslel na Druttenovu vyhrážku a pousmial sa. Úskok sa mu zatiaľ daril. Pochopiteľne, regulátor predpokladal, že mieri do Threnódy. Kam inam by išiel na slnovratové prázdniny, ak nie domov?

Slovo domov však preňho stratilo význam. Dom, kde vyrastal, mu tak nepripadal už celé roky a spoločenská miestnosť zatmenia sa preňho síce stala útočiskom, ale teraz bola príliš prázdna a necítil sa tam pohodlne ako v skutočnom domove.

Baz teda nešiel domov. Išiel na miesto, kde by ho nikto nečakal.

Vlak nahlas zaškrípал na koľajniciach a Baz sa prebral z polospánku. Tvár mal pritisnutú k zahmlenému oknu, na chvíľu ho zmiatol pohľad na rušnú stanicu, do ktorej vchádzali, hoci tam bol už nespočetne veľa ráz. Zažmurkal, aby odhnal spánok, zmysly sa mu razom prebudili, keď spoznal modro-zeleno-bielu mozaiku na tehlovej stene, ktorá tvorila nápis THRENÓDA – HLAVNÁ STANICA.

Kým sa ľudia tlačili do úzkej chodby pri jeho vyprázdnenom kupé, Baz zostal sedieť a horúčkovo si prezeral nástupište. Zmocnila sa ho panika, keď tam neuvidel človeka,

ktorého hľadal. V okamihu, keď sa mu v mysli začali premietiť katastrofické scenáre, sa dvere jeho kupé otvorili a Baz takmer dostal infarkt.

„Smiem si prisadnúť?“

„Ehm, ja...“ Výhovorka mu zamrela na perách a nahradil ju uvoľnený smiech. „Vďaka Fázam, ste to vy!“

Jae Ahn so šibalským výrazom v tmavých očiach sa naňho usmialo a Baz sa potešil ako nikdy v živote. „Dokonalé načasovanie,“ povedalo Jae, zavrelo dvere a usadilo sa oproti Bazovi.

„Naozaj myslíte, že to vyjde?“

Jae kývlo k oknu. „Presvedč sa na vlastné oči.“

Na nástupišti uprostred ľudí, ktorí vystupovali z vlaku, stál Baz – lepšie povedané jeho dokonalá kópia v rovnakom oblečení a s rovnakou cestovnou taškou, aké mal skutočný Baz. Ilúzia sa výnimočne vydarila, falošný Baz mal dokonca rovnaký výraz v tvári ako vždy, ustarostený a zároveň odmeraný. Až sa zahanbil. Skvelá práca, Jae, ale naozaj vyzerám takto?

Jae naplánovalo aj vytvorilo dokonalú ilúziu na zmätenie každého, kto by sa Baza pokúšal sledovať. Aj keby mali regulátori špiónov priamo vo vlaku, uverili by, že vystúpil na hlavnej stanici v Threnóde, zatiaľ čo skutočný Baz pokračoval v ceste skrytý ilúziou, do ktorej Jae zahalilo ich kupé. Keby počas prázdnin niekto nazrel do domu Brysdenovcov, videl by tam, že Anise a Baz trávia sviatky potichu a osamote, odmietajú vychádzať von aj prijímať hostí, lebo ich gniavi hanba, keďže Theodor utiekol z Inštitútu.

Keď falošný Baz zmizol v dave, skutočný sa neovládal a spýtal sa: „Určite tá ilúzia vydrží?“

„Samozrejme, že áno,“ Jae si so spokojným výrazom vložilo nohy na čalúnené sedadlo oproti. „Dlhodobým udržiavaním ilúzií sa zaoberám už roky, zatiaľ ma žiadna nesklamala. Horšie by bolo, keby ťa niekto na ulici zastavil a chcel

sa s tebou rozprávať.“ Jae sa uškrnulo. „Ale nebolo by príliš nezvyklé, keby si to ignoroval, však?“

„Asi nie,“ musel uznať Baz. Neustále ho udivovalo, ako dokonale Jae dokáže ovládať svoju mágiu po kolapse.

Jae prekonalo svoj kolaps už dávno a teraz dávalo pozor na Baza a Kaia, ktorí si ešte len zvykali. Na rozdiel od väčšiny detí zatmenia po kolapse všetci traja unikli pečati zatratenia, ktorá by ich mágiu uspala.

Vlak sa rozbehol, a keď Threnóda pomaly zmizla v diaľke, Baz mal pocit, že znovu môže dýchať.

„Takže ako si sa mal, Basil?“

„Vzhľadom na okolnosti celkom dobre. A čo váš výcvik?“

Jae zažiarilo hrdosťou. „Úprimne? Prekonávajú moje očakávania.“

Jae posledných pár mesiacov trávil v Threnóde, oficiálne na výskumnej ceste, ale v skutočnosti sa venovalo tajnému výcviku iných detí zatmenia po kolapse. Zhromaždilo ďalších ľudí, ktorí sa vyhli pečati zatratenia, a ponúklo im pomoc s ovládaním ich bezodnej moci. Väčšina z nich žila normálny život ako Jae alebo Baz a viac či menej úspešne pred okolím tajila fakt, že kolaps už majú za sebou. Niektorí však prekonalí nápadný kolaps na verejnosti a utekali pred regulátormi, živorili v tieňoch a modlili sa, aby ich nikdy nechytili. Vďaka Jae získali výcvik a veľmi potrebné útočisko.

Ako by sa vyjadril Kai, išlo o to, aby sa dali dokopy a jedného dňa dokázali svetu, že od detí zatmenia po kolapse spoločnosti nič nehrozí. Že dokážu prekonať kľatbu Tieňa, do ktorej ich mal kolaps uvrhnúť.

„Človek by si myslel, že tá kľatba je len báčhorka,“ podozreľavo sa pousmial Baz. „Len príbeh, ktorým nás chcú vystrašiť, nič iné.“

„Čo tým myslíte?“

„Cítil si niekedy tú temnotu, pred ktorou nás varujú? Zmenila ťa tvoja mágia po kolapse na človeka, ktorý baží

po moci za každú cenu?“ Jae zavrtelo hlavou, Bazovi ani nedoprialo šancu, aby na tú zjavne rečnícku otázku odpovedal, a pokračovalo: „Zdá sa, že naša schopnosť kontrolovať svoju moc po kolapse závisí jedine od sily našej mágie predtým. Napríklad moja maličkosť. Ilúzie sú pomerne neškodné, zvládlo som ich dávno pred kolapsom. A tvoja schopnosť manipulovať s časom... uznávam, je neobyčajná, ale odjakživa si si dával veľký pozor, takže ma neprekvapuje, že teraz ju vieš spoľahlivo ovládať. Ale ľudia, ktorí majú temnejšiu mágiu alebo ju odjakživa krotili len s ťažkosťami... nuž, je logické, že umocnená mágia im robí problémy, však?“

Baz si spomenul na istého tkáča nočných môr a Jae zjavne takisto. „Už sa mu darí lepšie,“ dodalo súcitne. „Ako vravím, treba si zvyknúť. A Kaiova mágia je... ešte vždy o nej veľmi veľa nevieme, ale dopracujeme sa k tomu.“

Baz sa zahľadel na vlastné ruky. Tkáč nočných môr, ktorého poznal predtým, mal svoju mágiu vždy pod kontrolou, ale po kolapse sa zdalo, že nočné mory ovládajú jeho. Prenasledovali ho aj v bdelom stave a Kai len s ťažkosťami rozlišoval, čo je skutočné a čo nie. Rojili sa okolo neho sťahy včely, ktoré kedysi privolal do bdelého sveta z Bazovho sna, ale teraz sa na tom nikto nesmial, v prvom rade nie Kai.

Čoskoro sa vonku zošerilo. Baz sledoval borovice a smrekky, ktoré sa mihali za oknom, konáre obťažkané snehom. Keď vlak zastal, vystúpili z neho len Baz a Jae. Nečudo, lebo na tom odľahlom mieste nebola ani poriadna stanica, iba osamelý prístrešok pri koľajach. Nikto ich nevítal.

Baz si pozapínal kabát a vyhrnul golier, aby sa chránil pred štipľavým vetrom. Spoločne s Jae vyrazili po zasneženej ceste, sťažka sa vliekli. Baz vedel, že Jae ich neustále maskuje ilúziou, ale predsa sa mimovoľne obzeral ponad plece, či ich niekto nesleduje. Lampy stáli ďaleko od seba, Baz zmeravel pri každom nečakanom zvuku a predstavoval si, že v tme medzi stromami sa skrýva Drutten. Myšlienky

mu nekontrolovateľne vírili, keď zišli z cesty a vydali sa úzkym chodníčkom, ktorý sa vinul zimným lesom popri kľukatom pobreží.

Lomoz víl na tom divokom, odľahlom mieste ho znepokojoval. Nepohodlný človek by tu ľahko mohol bez stopy zmiznúť.

„Už sme skoro na mieste,“ hlásilo Jae spredu.

Než zazrel maják na kraji sveta, Bazovi zružovali líca od zimy a námahy, obklopovali ho obláčiky zmrznutého dychu. Namodro namaľované dvere na prízemí majáka sa otvorili, akurát keď Baz siahol po kľúčke. Zvnútra sa rinulo teplo a svetlo, Baz začul smiech a hudbu a zacítil vôňu čerstvého chleba a rybacej polievky, od ktorej sa mu hneď zbíehali slinky v ústach.

Pred ním stál Henry Ainsleif, strapaté svetloryšavé vlasy mu padali na plecia a z hustej brady žiaril široký úsmev. „Nech sa páči dnu. Práve včas na večeru.“

Henry otvoril dvere dokorán a Baz zbadal Theodora a Anise Brysdenovcov. Práve prestierali kuchynský stôl a zmeraveli uprostred pohybu. Ozvalo sa nadšené zvýsknutie a rinčanie príboru a vzápätí sa Baz ocitol v pevnom objatí a obklopila ho známa vôňa.

„Ahoj, mami,“ zašepkal Anise do vlasov, poskočilo mu srdce, keď ju videl takú veselú.

„Tak sa teším, že sa ti to podarilo!“ zvolala, pevne ho stisla a potom sa odtiahla, vystretými rukami ho ešte vždy držala za plecia a veľkými očami – nesmierne podobnými Romie – si ho pozorne prezerala. „Mali ste po ceste nejaký problém? Cítiš sa dobre?“

„Som v pohode, mami.“ Usmial sa pri pohľade na Theodora a Jae, navzájom sa tľapkali po pleciach. „Za to všetko vďačím Jae.“

Jae nenútene mávlo rukou, ale nevyhlo sa bozku na líce a výlevu vďaky od Anise. Bazov otec využil príležitosť

a objal syna rovnako mocne ako Anise. Baz zavrel oči a vychutnával si tú chvíľu, stále sa mu nechcelo veriť, že otec je pri ňom. Musel sa skrývať, ale aspoň už nehnul v tej peknej diere, ktorá si hovorí Inštitút.

Baz pozrel do otcovej usmiatej tváre a všimol si, ako sa zmenila od ich posledného stretnutia, keď z neho po rokoch hrôz v Inštitúte zostala len takmer prázdna škrupina. Do Theodorových očí sa vrátil život, už nepôsobil krehko a zlomene, ale zdravo a robustne. Pečať zatratenia z jeho ruky odstránil Baz. Theodore v skutočnosti neprekonal kolaps, ale regulátori jeho mágiu predsa zapečatili. Všetko podstúpil kvôli Bazovi, ktorého chcel ochrániť.

V ten osudný deň v otcovej tlačiarňi skolaboval Baz a výbuch jeho nespútanej moci zabil troch ľudí.

Prebudili sa v ňom známe odporne pocity viny. V Theodorových očiach nezazrel ani náznak výčitky, ale predsa cítil nutkanie ospravedlniť sa, zúfalú potrebu napraviť ich vzťah. Nejako otcovi vynahradiť roky, ktoré pretrpel namiesto neho. Otvoril ústa a v duchu prosil, aby mu na jazyk prišli správne slová, no márne.

Zachránil ho hlas sťa polnočný vánok, ktorý by spoznal kdekoľvek.

„To ti ale trvalo!“

Kai zastal na poslednom schode úzkeho strmého schodiska, tmavé oči upieral na Baza. Nenápadne sa usmieval, ako keby išlo o vtip, ktorého pointu poznali len oni dvaja, okolitý svet sa razom vyparil a vzal so sebou aj Bazove obavy.

„Čau,“ vydýchol Baz a pripadal si ako hlupák, lebo sa nemohol na duchapľnejšiu odpoveď. Matne si uvedomoval, že ostatní kmitajú po kuchyni, ale sústredil sa jedine na Kaia, ktorý k nemu nonšalantne vykročil. Vlasý mal vlhké, zjavne iba pred chvíľou vyšiel zo sprchy. Obklopovala ho jemná vôňa borovice a oči mu iskrili neskrývanou radosťou,

na chvíľu odložil stoický sarkazmus, ktorý bežne nosil ako brnenie.

Baz zaváhal, zrazu nevedel, čo by malo nasledovať. Potrasenie rukami? Objatie? Kai mu ušetril trápne rozhodovanie a samopašne ho štuchol do pleca, ako keby to bola najprirodzenejšia vec na svete, vôbec netušil o šteklení, ktoré Baz pri tom krátkom dotyku pocítil v žalúdku.

„Vitaj doma, Brysden.“

Baz si uvedomil, že je to vo všetkých podstatných ohľadoch pravda. Skutočne prišiel domov.